

Српски авион опасно се тресе и све више се неконтролисано приближава земљи.

Крајем осамдесетих и почетком деведесетих у „Заставу“, по речима шпедитера који је потписивао документа о транспорту, пристигло је доста нових тада најсавременијих машина (опреме) у вредности већој од 200 милиона марака. Требало је да се омогући даљи напредак и повећање тадашњег посла века са Америком. Срећа и задовољство радника фабрике а богами и целог Крагујевца били су немерљиви – гаранција за бољи живот нарочито њихове деце. А онда се десило све оно.

Данас се највећи део те опреме сече за отпад, а најбољи и још употребљиви делови и машине чудним путевима завршавају у Словенији. Черупање на смрт од милосрдног анђела рањене лешине 1999. полако се завршава. Присуствујемо покопавању највећег и најважнијег српског (индустријског) трупа. Лешина заудара и све подесећа на мртваца и стање распадања у коме се налази. Сахрањују га они који знају да много заудара. Надају се да државни форензичари неће пронаћи трагове насилне смрти и лоцирати кривце и извршиоце. Сопствену сигурност и могућност да уживају у стеченом имају једино ако се ове смрти прогласе као природне: Застава, Магнохром, Вискоза, 29. новембар, Петрохемија, Цер, Филип Кљајић, Електронска индустрија, ИМП, БПК...

Грађани Србије гласањем су хтели и добили да транзициом пређемо у богатије, перспективније и на крају срећније друштво. Нису баш сви били уверени у сва и на свим медијима најгласније изречена обећања. Радничка класа или ти незадовољни грађани били су најсложнији и најмасовнији баш у Крагујевцу. Највећим делом били су то тадашњи радници „Заставе“ и осталог великог индустријског комплекса тог града. На својој кожи најбоље су то осетили министри Ђелић, Новаковић, и добро разумели да они који су покренули пети октобар могу да покрену и било који други датум у календару – да Мурту врате на Куртино место. Највећа критична маса радника која је могла да замишљене токове (од кога?) приватизације спречи или усмери другим током морала је бити размонтирана. Сада се види да су ти радници од власти а нарочито од својих вођа доведени до статуса безначајне групе дезорјентисаних људи. Можда је 500 милиона еура из Буџета Србије (о чему се толико хвали власт) утрошено не само ради социјалног мира у Крагујевцу него (или пре свега) за растакање критичне масе организованих радника, способних за заступање интереса и других радника у целој Србији. За њих сада и агилни председник Владе Цветковић храбро изјављује да нису опасност по постојеће стање и власт у Србији. Крагујевац и „Застава“ су само образац по коме су се

одвијале широм Србије сличне радње. Закопавањем трагова свог не дела(овања) садашња гранитура на челу са Динкићем жели да уклони последње трагове својих ружних радњи. Материјални докази накарadne приватизације и рада Агенције за приватизацију систематски се уништавају. Да ли ће суд прихватити сведочења стотина хиљада некадашњих радника о томе где се деде леш српске индустрије, остаје да се види.

Они који су у то време преуређивали Србију по својој (или страној?) вољи и лику пожурили су да уведу стране банке али и страну индустрију и страну потрошачку робу у што већем броју. А могло је и другачије. Магнохром, Вискоза, 29. новембар, Петрохемија, Цер, Филип Кљајић, Електронска индустрија, ИМП, БПК, ... и радничка класа која је у њима обитавала, за себе и породицу зарађивала и државну касу пунила девизама, постала би основа српског друштва способног да се одупре кризи западног модела привреде која је почела да ствари поставља на своје место. Мењали су се услови, настајале су нове светске производне силе. Србија са стабилном индустријском производњом била би у игри и могла да сервисира своје дугове и обезбеди развој. Постпетооктобарске владе распродале су све, презадужиле се и напуниле своје и туђе џепове, а раднике и све остале грађане а поготово њихову децу оставиле без икакве перспективније будућности. Уништавањем домаће производње буразерско-тајкунском приватизацијом и неконтролисаним увозом у земљу чији је индустријски потенцијал уништаван санкцијама (сад знамо и због чега) и бестијалним бомбардовање, омогућило је увозничком (приватизационом) лобију да у спреси са финансијским лобијем (ино кредитори) извуче (или увуче у своје џепове) последње остатке новца грађана генерацијски стицане. То је чињеница а сва накнадна објашњавања типа лош је либерализам, односно неолиберализам односно били смо увучени у светске трендове а дошла је и криза таквог концепта, само су испразне приче и објашњења за народ недовољно информисан и због тога увучен у цивилизацијску катаклизму.

Уместо бацања на отпад хиљада машина српске индустрије могло је да се сваком раднику прода машина на којој је радио за 1 динар. Сигуран сам да би један део урадио исто као власт и продао је на отпаду. Сигуран сам да би други део био мало снажљивији и те машине препродао и добио знатно више новца од ових првих. А нарочито сам сигуран да би убедљиво највећи део почео да ради на тим машинама сам или у сарадњи са другима који би имали исти потенцијал и знали да пронађу тржиште за своје производе или услуге. Том и таквом мини бизнису било би потребно само минимално помоћи од стране страшне монстер државне и локалне управе. Пре свега, да их одмах не задави својим нереално пројектованим потребним државним приходима. Поготову свим законима, измишљеним наметима, који постоје једино ради финансирања саме те монстер администрације која прави такве законе потребне првенствено њој самој. А о покретању производње домаће индустрије и користи коју би од тога имала Србија беспотребно је трошити речи. Пример Кине, Индије, Бразила а пре њих Јапана, Тајвана, Јужне Кореје, Сингапура и свих осталих брзо нарастајућих економија све

говори, поготово о учешћу мини породичних послова у таквим економијама.

Први потпредседник Владе (копилот) и министар полиције Дачић својим премештањем воље гласача СПС у наводно европске прогресивне снаге и прављење „Европа нема алтернативу“ коалиције уствари је на најгрубљи начин саучествовао у затирању трагова приватизација и свих криминалних радњи у Агенцији за приватизацију. Један од најзначајнијих захтева у предизборној кампањи СПС-а, са којим су привукли добар део својих гласача био је и захтев за преиспитивањем приватизације. Много су од таквог захтева очекивали и пензионери који су индустрију и све остало стварали и од својих зарада одвајали за бољу будућност потомака. ПУПС их сада приказује као сопствене верне гласаче. То је био и захтев Српске радикалне странке, која је после последњих парламентарних избора могла да формира власт са ДСС-ом и коалицијом око СПС-а. Тако формирана коалиција имала би могућност да се њихова предизборна обећања о проверавању свих приватизација у потпуности спроведу. Тврдње пре свега СРС-а о небројаним криминалним радњама у приватизацијама и целокупном државном апарату везаном за приватизацију добиле би своју потврду или деманти. Овако учесници у том (приватизацији), сада се сигурно зна, лоше одрађеном послу, добили су још времена да све (Галеника, Телеком, ЕПС) на њихов начин распродају. Дачић је својим поступком пре две године спречио да се заустави и умањи штета коју је неолиберална приватизација донела грађанима Србије. Тај његов поступак је омогућио да се још више униште форензички трагови српског индустријског трупла. Имао је обавезу да грађанима који су у неуспешној приватизацији, а не у светској кризи, препознали узрок стања у којем се налазе, омогући да сазнају какве су приватизације биле и како су довеле до оваквог социјалног стања

Форензичар који се нашао на лицу места није поступио по захтеву професије, није заштитио доказе, већ је и помагао да што већи број нестане. У доба свакојаквих преквалификација стотина хиљада осталих без посла у српској приватизацији, наћи ће се и довољно ново квалификованих форензичара да на још увек великом труплу српске индустрије пронађу трагове злочина. А после? После је све у рукама реформисаног српског правосуђа.